

Na škvárovou dráhu Spartaku v Jiráskově ulici jsem vstoupil na podzim v r. 1956, v 17 letech. Když jsem trenéru Jaromíru Mezerovi řekl, že chci běhat kilometr, „naložil“ mi hned první den intervaly 15 x 50 m. Po nich jsem šel domů vratkou chůzí... „Kilometr“ jsme totiž běhávali v tělocviku na vyšší hospodářské škole / nyní OA/ a dařilo se mi v něm. Sportovní škola dorostu / SŠD/ již tenkrát neexistovala, ale na červené tepláky s tímto nápisem jsem byl pyšný. V oddílu patřili tehdy k hvězdám sprinter Kája Wágner, který uměl stovku pod 11 sec., sprinterka Vlasta Bubíková -Vlachová /manžel byl výborný závodník na lyžích /, čs. reprezentantka ve sprintech, velmi talentovaný Honza Bubík se čtvrtkou kolem 51 sec., všestranný Honza Lampír a další. Krajskou přebornici v pětiboji byla t Eva Kružíková- Křest'ánová. Na špičkových výkonech měl zásluhu zejména Dr Bořivoj Petrák, učitel gymnázia, pozdější hlavní náčelník sokolského hnutí ČR. Vedle Jardy Mezery mne dával začátky také Jirka Šmrha. Fandil jsem heslu jednoho olympionika: Běh je můj život!

Ve starším dorostu zářil Pepan Poláček, všestranný atlet, patřičně sebevědomý. Jednou jsme běželi závod v Třebíči, bylo to na 1 500 m a Jirka Tobiáš povídal: Koukej, jak Pepana doběhnu! Vypálil od startu, Pepan nebyl zvyklý, aby byl někdo před ním, tak se několik kol rvali a Jirka to najednou vzdal. Vyčerpaný Pepan nestačil uhájit čelo a byl soupeři poražen... Od kamaráda Pappa si pamatuji jedno trenérské moudro:Když chceš vyhrát, od startu musíš cítit, že nemůžeš! Rád vzpomínám na Memoriál Holešovského v Havl. Brodě, kde jsem byl asi dvakrát s dobrou partou.Cestou ve vlaku jsme hrávali kolektivně hru „Pepíčku, pípni“, Byly to takové poklidné závody. Zato na Polabských hrách v Kolíně byla konkurence z Prahy. Utíkal jsem tehdy 1 000 m až poslední. Jarda Mezera na mne však motivačně hulákal: Je to dobrý! Je to dobrý!, což mi s výkonem nijak neladilo. Hučel jsem: Houby je to dobrý...Ale vymačkl jsem osobák 2:52 min. Jako starší dorostenci jsme závodili tehdy v krajské soutěži, např. v Ledči n.S. se běhalo po fotbalovém hřišti a p. Dobře se závodilo i v Telči. V tabulkách se držel náš rekord starších dorostenců ve štafetě na 3x 1000 m Tobiáš, Holub, Bulička. Vedle těchto dvou kamarádů jsem trénoval a závodil s Kájou Schulzem, „Píkem“ Nespěšným, Boh. Šlíglem a dalšími. Před r. 1960 se konávaly také středoškolské hry. V atletice kralovali „strojaři“, pak tu byli hoši z gymnázia, z „pajdáku“, ze „stavebky“. Za naši „akádu“ / Vyšší hospodářská škola / vyhrál krajský přebor v přespoláku drobný Milda Gregor, tyčku skákal Honza Blažíček, disk házel Honza Emmer a Honza Kocanda, ve sprintu se dařilo Jirkovi Jebasovi. Nejsilnějším oddílem byl Spartak, z Modety si pamatuji štrekaře Trčku a Jirku Steinbauera.

Kvůli běhu jsem se dostal na vojnu k výsadkářům do Prešova. Vyhrál jsem v r. 1958 branecký trojboj na Černém rybníku, kde jsme se na 1 000 m prali s bohužel již zesnulým házenkářem Zdeňkem Koubkem /nějak se mi podařilo hodit i granát/, a za odměnu jsem si mohl /tehdy!!!/ vystřelit z pancéřovky na hromadu kamení. U paragánů se sice hodně běhalo, ale v kanadách a s lehkou polní byli lepší robustnější fotbalisté, než atleti. Při „Dni velitele“ šel tehdy povinně 10 km chůze na dráze celý výsadkový prapor a udělal jsem si tam za čas 1.04 hod. III. výk. třídu.

V roce 1961 se konaly velké mezinárodní atletické závody na hřišti Modety, kde byla antuka. V mezinárodní konkurenci vyhrála stovku Vlasta Bubíková, národní závod na 800 m Ota Kotoun, mezinárodní závod na 800 m sympatický domácí Milan Jílek předběhl ukrajinského závodníka. V disku závodil maďarský rekordman Zsivotsky. Udělal jsem tehdy i několik fotografií.

Někdy v sedmdesátém roce mne potkal Slávek Ferda a nabídl mi v oddíle funkci hospodáře. Rok jsem ji dělal, ale pouze termíny a čísla bylo odpovědné, ale málo zajímavé. Začal jsem se starat o pár mladších dorostenců, udělal si kurs trenéra III.tř. v Olomouci a soutěži-

li jsme. Mezi hochy se v dalších letech objevily výrazné talenty / „úrodné „ ročníky 54 – 57/. Mnozí byli všestranní, jako Karel Apeltauer /běhy, skoky/ a Pepík Tykal, sprinterem „od boha“ byl Pech. Na středních tratích byli dobří Chynoranský, Ludvík Hrubý, Karel Holub a Mareš, disk šel Liboru Novákovi, výška Pepíku Francovi a Pavlovi, přišel sprinter Mirek Žáček, byli zde Pospíšil, Beran, Cvach, Procházka, šoumen Vašíček a další, ať se na mne nezlobí, že nejmenuju všechny. Dobrá parta! Jeden rok / asi r. 1972/ družstvo vyhrálo i krajský přebor.

Jako atleti / později jsem dělal orientační běh – v r. 1965 jsme založili oddíl OB Spartaku/ jsme vybíhali z bazénu nejčastěji do lesa na Zaječí skok /historický důlní náhon/, po silnici na Bílý Kámen, někdy až do Větrného Jeníkova. V sedmdesátém roce slavil Košický maraton kulaté výročí, pořadatelé zrušili limit a mohl se přihlásit každý. Chtěli jsme něco dokázat, abychom na stará kolena měli na co vzpomínat, jednota nám zaplatila lůžkové vozy a jeli jsme čtyři – Míla Háj, ing. Karel Hrbek, Leo Matějka a já. Spal jsem na pokoji s ing. Hrbkem. Říkal mi: Změř si tep, je to ukazatel formy. Padesátšest, hlásím mu. To máš dobrý, já mám padesát dva, převezl mne /bylo mu tehdy již 72 let/. Míchali jsme si občerstvovací tekutiny, jako med, vložky, kaolar apod., v dalším kelímku rajská šťáva se solí a p., ale při závodě kdosi stůl převrhl a stejně jsme pili čaj, nebo cucali citrony. Běžel jsem ze začátku ve skupině, které velel borec a neustále nás dirigoval: Raz, dva, raz, dva..., jako na vojně. Měl jsem v kapse solničku, když jsem pocítil tuhnutí lýtek asi na 7. km, nasypal jsem si do pusy sůl, ale byla to pěkná hloupost – hned jsem měl náběh na zvracení. Na „kulatých“ kilometrech byly kamery, to se všichni cpali dopředu, aby byli v televizi. Po obrátce v Seni, kde hrála na voze rómská kapela, už jsme šli každý sám za sebe. Na rovinaté trati bylo vidět daleko, pole se roztáhlo, občas si někdo odskočil, šlo-li to z něj horem, nebo dolem. Ve městě stálo na chodnicích mnoho diváků, Košice maratónem žijí. Podle programu zjistili Jihlaváka a volali na mne: Ať žije Dukla! Holík ! Suchý! Závěr byl nekonečný, ale v cílové rovině jsem předběhl tři borce, jednoho na pásce dokonce o 0.2 sec. Ten musel být otrávený. Čekal nás dorostenecký „kouč“ Olda Svoboda, zachytil fotograficky naše úsilí na dráze /sám odmítl běžet vložený kilometr s reprezentantem Jožkou Plachým/ a šli jsou do koupelí, večer pak na oslavu – vydatná večeře, krojovaný soubor, myslím, že to byla Lúčnica, zkrátka sláva. Bolely mne hlavně klouby nohou, do schodů jsem stoupal bokem. Rozpis časů jsem měl připevněn na ruce a běžel jsem podle něj, možná to mohlo být o něco lepší. Před maratónem jsem měl naběháno kolem 700 km, což je dnes směšné číslo. I když to nebyl žádný zvláštní výkon, pocit, že jsem to dokázal, byl závratný. Míla Háj se pohyboval vpředu, vytvořil rekord oddílu 2:58.06 hod. „Pišta“ Leoš / měl I. výk.tř. v orientáku / doběhl kousek za mnou, ing. Hrbek dosáhl času maličko přes 4 hod. a zavírali za ním bránu. Byli jsme spoko - jeni...

Nakonec jsem mezi atlety našel i svou budoucí ženu /běhala hlavně 400 m/.

Jak je i dorostenci patrné, byl jsem v atletice při vší ješitnosti spíš něco jako „nosič vody“. Zato jsem vše hrozně prožíval. Rád bych bych si přečetl vzpomínky těch, kteří opravdu na dráze něco dokázali, nebo zažili. Mají je určitě bohaté ! Ty moje jsou jen subjektivním útržkem a malým příspěvkem k bohaté historii jihlavské atletiky.

Karel Holub

